

“M’alegra que allò que explicava fa quatre anys de Rússia ja sigui història”

Andrei Guelàssimov (Irktsk, Sibèria, 1965), autor de *La set* (Club Editor), ja té una segona novel·la traduïda a la nostra llengua, *Raquel*, escrita el 2004. També l’ha publicada el Club Editor, girada del rus per Maria Kharshiladze.

—**Heu volgut explicar com la caiguda de l’URSS i els primers anys de confusió i penúria econòmica afectaven la vida de la gent?**

—No. Abans m’ha interessat parlar d’una història personal. Sempre parlo de tragèdies personals. Ara bé, com tota vida, aquestes històries personals sempre van relacionades amb la política, el context polític. Especialment a Rússia. Aquí no ho sé.

—**El protagonista és un professor universitari de literatura. L’heu volgut singular, excepcional o corrent i representatiu?**

—Sempre intento trobar personatges típics. Perquè vull que reflecteixin diversos personatges i perquè és important que el lector s’hi reconegui o els trobi familiars. Ara bé, cal dir que en aquest cas no és un professor típic al cent per cent. Els professors normals són més avorrits. I més ingenus.

—**Té 53 anys, però sembla que ja té un peu a la vellesa. A Rússia comences a ser vell, als 50?**

—Sí. A 53 anys et consideren un avi. Sobretot, perquè som una nació jove. Els nous milionaris ja ho són a 30 anys.

—**Tot i que no heu volgut fer cap crònica, penseu que el llibre dóna compte de la dificultat del procés de democratització russa?**

—No directament. Però sí a través dels silencis dels personatges. Els silencis són plens de significat. Ho vaig descobrir en un estudiant que havia tornat a l’aula després d’haver fet la guerra a Txetxènia. I amb molt poques paraules transmetia una emoció molt intensa, com intento fer al llibre.

—**El conflicte de Txetxènia continua candent, entre l’opinió pública?**

—Ja no. Va ser molt important en el seu moment, perquè tothom tenia amics o parents a l’exèrcit i, a més, a Rússia teníem la sensació que lluitàvem contra nosaltres mateixos. Va ser considerada una guerra civil. Una guerra molt dura perquè els txetxens lluitaven molt bé. Ho porten a la sang. En el

TINA BAGUÉ

Andrei Guelàssimov, autor de *La set*, té ara una segona novel·la traduïda al català, *Raquel*. Totes, al Club Editor.

conflicte de Geòrgia els txetxens van decidir la situació. Per primera vegada acceptaven les ordres de Rússia. Els de Geòrgia no els volien ni veure. No tenen pietat. Semblen bèsties. Tenim sort que ara lluitin per a nosaltres.

—**Aquest ambient pessimista i depressiu que la novel·la traspu continua ben viu, a Rússia?**

—La situació ha canviat molt d’ençà que vaig escriure-la. La sensació que transmet és de depressió i ara ja no se’n pateix; ara la situació és optimista, esperançadora. L’emoció col·lectiva amb la qual es viu, als carrers i als bars, als partits de futbol de la selecció russa i de l’equip de Sant Petersburg, el Zenit, és nova. Va ser molt important el 4 a 1 de la temporada passada contra un equip alemany, a l’estadi de Sant Petersburg, ciutat especialment castigada pels nazis. Va ser increïble. Per tant, tot i que només fa quatre anys que la vaig escriure, és una novel·la històrica. I estic

molt content que sigui així. Rússia, com diu Putin, ja no està agenollada, ha recuperat l’orgull. Havia perdut la sensació de ser gran i poderosa, quan vaig escriure el llibre.

—**Això vol dir que l’economia millora?**

—Sí. Es reflecteix en els sous i que hi ha menys desocupació i més feina. El problema és el sector agrícola. Encara comprem cereals, en grans quantitats, als Estats Units.

—**Parleu molt bé l’anglès. Us considereu, com a escriptor, hereu de la cultura anglosaxona?**

—Sí. Sempre parlo de Faulkner a l’aula i el seu fil de consciència. Per a mi, va ser molt important un llibre d’Alice Walker, *El color porpra*. Molt important. D’aquest llibre, n’he tret el sentiment tràgic necessari.

—**I pel que fa a l’estil?**

—També. Va ser interessant de veure-hi el contrast, el conflicte, entre frases molt ben estructurades i frases molt poc estructurades. No en sabia res, d’ella. Va ser com un miracle. Vaig obrir el llibre casualment en un quiosc i vaig quedar enamorat de la primera frase. Diu: “Estimat Déu, la meua mare m’ha dit que no en parli amb ningú i per tant en parlo amb tu.” El llibre són cartes d’una nena a Déu.

Lluís Bonada